

Slengerik: De faa Bemærkninger, jeg har at gøre, vedrøre ikke Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag; det er nærmest nogle ganske almindelige Bemærkninger, jeg kunde have Lyst til at fremsætte, og det ligger nærmest deri, at jeg har nogen Vanskelighed ved at faa Øje paa, efter hvilke Regler man i det hele taget ansætter Lønningerne for vore Embedsmænd. Jeg kan godt forstaa, at en af de vigtigste Regler, der absolut maa følges i saa Henseende, maa være den, at Staten bør være en god Arbejdsgiver. Det er sagt saa tidt, det er sagt med Styrke og ogsaa sagt som en Sandhed, der ikke kan modsiges. Der er andre Regler, man har villet sige, blev gjort gældende i dette Forhold. Man har villet sige, at Lønningerne til Embedsmændene blive ansatte i Forhold til, hvor meget eller hvor lidt der var at bestille ved saadanne Embeder. En Gang sagde man, at Reglen var den, at jo mindre Embedet gav Manden at bestille, desto større skulde hans Løn være. Det var nu i alt Fald i gamle Dage. Vi kunne jo huske, at Wessel søgte om et Embede, hvor der var lidt at bestille, men meget at fortjene. Det er vel imidlertid ikke af den Slags Regler, man kan sige, der følges nu længer. Men en anden Ting tror jeg nok, man kan sige med Hensyn til disse Regler, og det er, at man ganske sikkert ikke alene følger den Forskrift, som kunde gives, at der skal tages Hensyn til den Mængde Arbejde og den Dygtighed, hvorved et Embede skal passes, men man har ofte ansat Lønnen for en Embedsmand i Forhold til den sociale Stilling, som man ønsker, denne Embedsmand skal indtage i Samfundet. Naar man vil lægge Mærke til de forskellige Lønninger, som gælde for Embedsmændene, tror jeg nok, man vil finde, at det, jeg her paastaar, er rigtigt. Man har ikke saa meget set paa selve Embedets Krav til vedkommende Mands Dygtighed og Arbejdsevne, men ofte paa, hvilken social Stilling, man ønsker, vedkommende Embedsmand skulde indtage. Før har man maaske set mere paa Dygtighed, end man gør nu. Forholdet er jo det, at de Embeder, hvis Lønninger der her er Tale om at forhøje, i Virkeligheden ikke ere Embeder, der kræve nogen ganske speciel Dygtighed af de Folk, der skulle passe dem. Vi vide jo udmærket godt alle sammen, at det er ret jævnt begavede Folk, der blive ansatte i største Parten af de Embeder, der maaske have den største Løn ved denne Lejlighed. I gamle Dage sagde man, at

den, Vorherre giver et Embede, giver han ogsaa en god Forstand. Alt ændres imidlertid efter Nutidens Fordringer, og dette Mundheld maa vel ændres derhen, at den, Vorherre giver et godt Embede, giver han ogsaa en god Fuldmægtig. Men hvad det angaar, have vi jo i Kontorholdsloven tilstrækkelig Lønning til gode Fuldmægtige, saa det behøver man ikke at tage i Betragtning. Jeg tror, at det, man ganske særlig tager i Betragtning ved Besættelsen af højere Embeder, er dette, at den Mand, der faar Embedet, ogsaa kommer til at indtage en høj social Stilling. Jeg tror alligevel for mit Vedkommende at turde paastaar, at det ikke er den Betragtningssmaade, man absolut bør gøre gældende. Jeg vil sige, at der er en Ting, der ganske særligt maa tages Hensyn til, naar man taler om højere Lønninger til vore Embedsmænd, det er dette, at de højere Lønninger maaske mere end noget andet bidrage til, at vore Embedsmænd komme til at staa noget mere fremmed over for den Befolkning, de skulle virke mellem. Det Skel, der i Almindelighed bliver sat mellem dem, der have mange Penge, og dem, der have faa, sættes i ikke mindre Grad, naar man sætter Lønningerne for vore Embedsmænd op til noget saa højt, at man maa sige, at de i Gennemsnit staa meget højt over den Befolkning, de skulle leve iblandt, hvad Formuesomstændigheder angaar. Det tror jeg absolut ikke er heldigt. Jeg tror, at naar der er Tale om i det hele at lave om paa vort Lønningssvæsen, skulde man gerne gaa frem efter den Regel, at man forhøjer de Lønninger, hvor der trænges til Forhøjelse, men ikke efter den Regel, at naar man forhøjer de Lønninger, hvor der trænges til Forhøjelse, for at de vedkommende, der skulde leve af Lønningerne, kunne være i Stand til at leve et anstændigt Liv, saa skal deraf ogsaa drages den Konsekvens, at man absolut ogsaa bør forhøje de højere Lønninger; thi de Folk, der have de højere Lønninger, kunne virkelig ikke siges at trænge til Forhøjelse, de ere nok i Stand til at leve uden denne Forhøjelse. Jeg kunde have Lyst til her at minde om et gammelt Venstrestandpunkt, som der for Resten blev mindet om for et Øjeblik siden af det ærede Medlem for Ribe (Busk); det var det gamle Standpunkt den Gang, man i 1880 forhandlede om en midlertidig Lønningforhøjelse, den Gang afdøde Berg, det ærede Medlem for Ribe og den højt ærede nuværende Trafikminister stillede det Forslag, at kun de Lønninger, der